

Λοιθμ. Πρωτ. 974

Τερώτατε Μητροπολίτα πρώην Πάφου, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητέ ἀδελφέ καὶ συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Τυχικέ, χάρις εἶη τῇ ὑμετέρῃ Τερότῃ καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Ληφθεῖσης τῆς ἀπὸ 5^{ης} παρελθόντος μηνὸς Ἰουνίου Ἐκκλητίου προσφυγῆς τῆς ὑμετέρας Τερότῃτος, διαβιβασθεῖσης διὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας Κύπρου, τῇ καθ' ἡμᾶς Ἁγίᾳ τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἐθεωρήσαμεν, μετὰ πάσης προσοχῆς καὶ φόβου Θεοῦ, τὰ ἐν αὐτῇ διαλαμβανόμενα ἐν Συνόδῳ μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν καὶ Ὑπεριτίμων, λαβόντες δέ ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς προφορικὰς ἐξηγήσεις καὶ τὴν μαρτυρίαν τῆς ὑμετέρας Τερότῃτος ἐνώπιον τῆς περὶ ἡμᾶς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ «ἀπροσωπολήπτως κρίναντες, ὡς Θεοῦ ἄνθρωποι, μετὰ δικαιοσύνης» (πρβλ. Διαταγαὶ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων διὰ Κλήμεντος, Βιβλ. II-Κεφ. μζ', PG 1, 708 B) καὶ «πάντα πρὸς οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας βουλόμενοι διαπράττεσθαι» (Κανὼν 30^{ος}, Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου) ἐκθέτομεν ὑμῖν τὰ ἀκόλουθα:

Ἡ ὑμετέρα Τερότῃτος προσφεύγουσα διὰ τῆς Ἐκκλητίου ἀναγωγῆς αὐτῆς τῷ Οἰκουμἐνικῷ ἡμῶν Κριτηρίῳ, ἐπεκαλέσατο δικονομικὰς καὶ διαδικαστικὰς κυρίως παραβάσεις, ἐκ μέρους τοῦ δικάσαντος αὐτὴν Συνοδικοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου, κατὰ τὴν 22^{αν} Μαΐου ἐ.ἐ., ἀλλ' ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ οὐδόλως δεσμεύεται, διὰ τὴν κατάστησιν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ δικονομικὸν ἢ διαδικαστικὸν μέρος καὶ εἰς τὴν οὐσίαν αὐτῆς, θεωροῦσα μὲν τὸν τύπον ὑπαρξιακὸν στοιχεῖον τῆς οὐσίας, ἀλλ' αὐτὴν ταύτην τὴν οὐσίαν κεκτημένην μείζονα σπουδαιότητα εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, κατὰ τὰ ἀγιογραφικὰ λόγια «τὸ γὰρ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζῶσποιεῖ» (Β' Κορ. γ', 6), καὶ «μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνατε» (Ἰω. ζ', 24) ἢ, ὡς ὑπαγορεύει ὁ τῆς Θεολογίας φερώνυμος Γρηγόριος: «Μὴ ἐν ὀνόμασιν, ἀλλ' ἐν πράγμασιν ἐστὶν ἡμῖν ἡ ἀλήθεια» (Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Λόγος κθ'-Θεολογικός 3^{ος}-Περὶ Ἰησοῦ, κεφ. XIII, PG 36, 92A). Ἐξ ἄλλου, ὁ Οἰκουμἐνικός Θρόνος καὶ αἱ θυσιαστικαὶ Αὐτοῦ εὐθύναι κατ' οὐδένα τρόπον περιορίζονται ἢ καὶ περιστέλλονται ὑπὸ τῶν προβλέψεων τοῦ κοσμικοῦ νομοθέτου, ὡς λέγει ὁ τῶν Κανονολόγων πρῦτανος ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης: «Οἱ Θεῖοι Κανόνες ὑπὲρ τοὺς βασιλικούς νόμους ἰσχύουσιν» (Πηδάλιον σελ. κ').

Ἐν βαθεῖᾳ οὖν συναισθήσει τῶν ἀπαραγράπτων εὐθυνῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, διὰ τὸ ἱερὸν συμφέρον τῶν Ἀγιωτάτων τοῦ Θεοῦ κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν καὶ «πρὸς οἰκοδομὴν τῶν λαῶν» (Κανὼν 4^{ος}, Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας) ἤχθημεν εἰς τὴν ἀπόφασιν ὅπως χωρήσωμεν εἰς τὴν κρίσιν τῆς ὑποθέσεως τῆς ὑμετέρας Τερότῃτος κατὰ τὸ οὐσιαστικὸν μέρος αὐτῆς, ἤτοι τὴν τέλεσιν τῶν κανονικῶν παραπτωμάτων δι' ἃ ἡ ὑμετέρα Τερότῃτος καθυπεβλήθη, ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας Κύπρου, εἰς τὴν ποινὴν τῆς ἐκπτώσεως ἐκ τοῦ ἀρχιερατικοῦ Θρόνου τῆς Ἐπαρχίας Πάφου, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἀναθέσεως αὐτῇ νέων ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἀρχιερατικῶν καθηκόντων, μὴ ἀπολεσάσης τῆς ὑμετέρας Τερότῃτος τὴν ἀρχιερατικὴν ἀξίαν καὶ τὰ λοιπὰ προνόμια τοῦ ἀρχιερατικοῦ ὑπουργήματος, τούτων δὲ ἀπάντων τελειωθέντων καὶ ἰσχυόντων ὑπὸ τὴν βασικὴν προϋπόθεσιν τοῦ ὑφ' ἡμῶν ἐνστερνισμοῦ ὁμολογίας πίστεως, ὡς αὕτη συνετάχθη ὑπὸ τοῦ ἐκδικάσαντος ἡμᾶς τὸ πρῶτον συνοδικοῦ Σώματος.

Ἐν ταύτῃ, καί ἐν τῇ δικαίᾳ ἡμῶν κρίσει, ἀναγνωρίζομεν ὅτι, κατ' ἀκρίβειαν, δέν ἐτηρήθησαν ἐπί τῆς διαδικασίας τῆς ἐκδικάσεως τῆς περιπτώσεως ὑμῶν, ἅπασαι αἱ πρόνοιαι τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας Κύπρου, τοῦτο ὅμως, κατ' οὐδένα τρόπον θεραπεύει τὰ τελεσθέντα κανονικά ὑφ' ὑμῶν παραπτώματα, δηλονότι, τήν πρόκλησιν διχοστασιῶν καί παρασυναγωγῶν ἐντός τοῦ παναγίου τῆς Ἐκκλησίας Σώματος (πρβλ. Ἱεροῦς Κανόνας: 1^{ον} τοῦ Μ. Βασιλείου, 6^{ον} τῆς Β' Οἰκουμενικῆς, 13^{ον}, 14^{ον} καί 15^{ον} τῆς ΑΒ' Συνόδου), τήν ἀπειθειαν κατά τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὑμῶν ἀρχῆς (πρβλ. Ἱεροῦς Κανόνας: 34^{ον} καί 39^{ον} τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, 9^{ον} τῆς Ἀντιοχείας, 57^{ον} τῆς Λαοδικείας, 4^{ον} καί 8^{ον} τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου), τήν προκληθεῖσαν ἀναστάτῳσιν καί τόν δεινόν σκανδαλισμόν τοῦ πληρώματος τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, οὐ μὴν ἀλλά καί τῆς καθ' ὅλου Ἐκκλησίας (πρβλ. Ἱεροῦς Κανόνας: 47^{ον} καί 53^{ον} τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί 18^{ον} τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

Ἴνα μή, τό λοιπόν, τό κακόν ἀθεράπευτον γένηται καί ἐπειδή «τά κοινά πάθη μείζονος δεῖται θεραπείας, ὡς καί μείζονα τήν βλάβην φέροντα» (8^{ος} τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου), διαπιστώσαντες δέ, συνοδικῶς βασανίσαντες καί ἐν ἐνὶ πνεύματι καί ὁμοφώνῳ τῇ γνώμῃ, τήν ἀπόφασιν τῆς Ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου ἐπί τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν τῶν ἁγίων Πατέρων θείων ὑποτυπώσεων ἐρειδομένην, ἐκρίναμεν εἶναι αὐτήν δικαίαν, διό καί κυροῦμεν τήν ἐπιβληθεῖσαν ὑμῖν ποινήν, δίχα τῆς ἀποστερησεως, ὡς ἐφθημεν εἰπόντες, τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος καί τῶν συμπαραομαρτουσῶν αὐτῶ τιμῶν καί προνομίων.

Ἐπιστώμεν, τέλος, τήν προσοχήν τῆς ὑμετέρας Ἱερότητος, ὑπομνήσκοντες μετά πολλῆς ἀγάπης τὰς ἀρχιερατικές ὑποσχέσεις καί τήν εὐθύνην αὐτῆς ἐναντι τῆς Ἐκκλησίας, τονίζοντες ὅτι ἐκ τῶν μεγαλύτερων ἁμαρτημάτων, ἅτινα συντελοῦνται εἰς τοὺς ἐσχάτους χρόνους ἐντός τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος εἶναι ὁ διαχωρισμός τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπό τῆς Ἐκκλησίας, εἰς σημεῖον ὥστε νά πρέπει νά ἀνασκευασθῇ ἡ φράσις «Ὁρθοδοξία ἢ Θάνατος» εἰς «Ἐκκλησία ἢ Θάνατος». Ἡ διακυβέρνησις τῆς Νοσητῆς Νηός τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας τυγχάνει ὑπόθεσις καί εὐθύνη συνοδική καί οὐχί ἀτομική, ἐκφραζομένη ὑπό μεμονομένων προσώπων ἢ ομάδων ἀποκεκομμένων καί ἀποτετελιχισμένων ἀπό τοῦ συνοδικοῦ Σώματος. «Τό ζῆν, ὃ ἐστι τό κοινωνεῖν καί τό διοικεῖν, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τελεῖται συνοδικῶς», προκειμένου νά ἐπικρατῇ εἰρήνη καί ἐνότης «ἥς τινος χωρίς ἡ τῶν χριστιανῶν σωτηρία καθίστασθαι οὐ δύναται», (69^{ος} τῆς Καρθαγένης).

Ἐπί δέ τούτοις, ἀδελφικῶς καί συνοδικῶς προτρεπόμεθα τήν ὑμετέραν Ἱερότητα, ὅπως ἐν πνεύματι μετανοίας, ἐν ταπεινώσει καί πραΰτητι, ἀποδεχθῇ τήν ἀπόφασιν τῆς Ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας Κύπρου καί διατελοῦμεν μετά τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης.

Ἰσκέ' Δεκεμβρίου ς'

Ἐκ τῆς ἀγαπῆς ἐν χειρῶν ἀδελφῶν β.